

LA BANDERA CATALANA.

SETMANARI CATALÀ IL·LUSTRAT.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ.

En Barcelona: portat a domicili. . . 4 rs. trimestre
Fora de Barcelona enviat. 6 " " "
Número sol. 2 cuartos.
Número atrassat. 4 " "

Los suscriptores de fora de Barcelona deurán enviar lo import de las suscripciones en sellos de franqueix

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ.

Carrer de Montjuich del Bisbe, núm. 3, baixos.
La correspondencia al igual que 'ls periódichs de cambi s' dirigiran al passatge de Colon, número 3, primer pis.

Las cartas que no s' hajan rebut lo dijous al mat no seran contestadas fins la setmana següent.

Busto de Trajano existent en lo museu arqueològic de Tarragona

SUMARI.

Busto de Trajano existent en lo museo arqueològich de Tarragona; per *Joseph Fiter i Inglès*. — A la Memoria d' En Balme; per *Pere Gual y Forment*. — Un pobre; per *Marsal Ambrós*. — Poesias; — (antars; per *Felip de Saleta*. — N' Ad leta de Sant Roch; per *Rafel Tintoré*. — Varietats: Curiositats, Novas, Xarada. — Correspondència.

BUSTO DE TRAJANO

existent en lo museo arqueològich
de Tarragona.

Tarragona, l'antiga ciutat dels Romans, conta dintre son cercle preciosas antiguitats de gran valor històrich y artístich. ¿Qui ho ignora? Y fen honor á alguns homes, que desvetllantse en be de la historia y de l'art, han conseguit formar un notable museo arqueològich, deu dirse que, gracias á sos esforços, Tarragona's distingeix avuy de no pocas poblacions d'Espanya, quals habitants permeten qu'impunement sian robadas, las joyas que deurian estimar de tot cor, perque los hi recordan los fets dels seus pares.

En los baixos del palau de la Diputació provincial y Ajuntament de Tarragona, está establert lo museo de que vos hi parlat, museo reunit per la Comisió de Monuments de la provincia, la Societat arqueològica y varios particulars. Aixís's guarda de que cayguin en l'oblit mostres de tan preu com lo dorso de Tarragona, avuy conegut per tot lo mon artístich, com lo busto de Trajano, com tants y tants altres objectes arqueològichs primitius, etruscos, iberos, grechs, romans, y de la etat mitjana. Conté també una colecció interessantíssima de lápidas, y pera que's formi càrrech d'un dels principals mérits d'aquell museo, convé dir que tots los objectes en ell depositats, han sigut recullits en territori d'aquella ciutat. Aquí es precis fer coneixer los esforços que, pera establir-lo, y conservar-lo, que pera fer cobrar afició á aquells objectes, á los fills de Tarragona, que pera posar á aquesta ciutat al

nivell de las més avansadas, baix un punt de vista que tant l'honra, han fet per tots istils, alguns sabis arqueólechs, especialment los senyors Hernandez Sanahuja y Albiñana.

Mes aném ja á la explicació del grabat d'aquest número, havent ja manifestada la satisfacció de que nostre cor s'òmpla al véurer la manera com son estimadas las arts y la historia, en la antigua capital de la Espanya Tarraconense.

Recorreu las poblacions antigas de nostra nació, y cada punt lo nóm de Trajano vos fera venir á la pensa, la memoria d'aquell fill d'Espanya, que montá al primer lloch del imperi de Roma. Monuments á ell dedicats, lápidas mil recordant sos grans fets, y especialment lo ben acabat busto que's guarda avuy en lo museo de Tarragona com he dit avans, per forza han d'excitar la curiositat de tot aquell, qui estima la historia de la terra.

Trajano (*Marcus Ulpius Crinitus*) era espanyol, originari d'Andalusia. Vespasiano y Tito varen aprofitarse no poch, de sos serveys, en las guerras contra 'ls Jueus, y Nerva vistas las grans provas de valor que havia donat en no pocas ocasions Trajano, va asociarlo al imperi, essent á la mort d'aquell, proclamat emperador per los soldats, l'any 98 de J. C. Ab sa proclamació, escribia al senat de Roma que *per sa part no faria ell matar á cap home de bé*, mes molts foren los neófits que pagaren ab sa vida, la persecució de Trajano al Cristianisme, persecució que no va creixer mes, gracias als consells de Plini lo Jove. Trajano va derrotar á Decébaló, Rey de Dacia, reduint aquesta terra en forma de provincia. La rica columna que féu aixecar en Roma quant va tornar á aquella ciutat, es un dels esforços mes maravillosos del art. S'enportá grans victorias sobre 'ls Armenis, 'ls Partos, los Osdroenis, 'ls Arabes, 'ls Assiris, 'ls Iberos y altres pobles y despres d'esternir als Jueus que s'havian revoltat, va morir á Selinunte (Sicília) que despres prengué'l nom de *Trajanopolis*, lo dia 10 d'Agost de 117 de J. C. á 64 anys d'etat. Plini lo Jove va pronunciar un panegírich en son honor. Fón Trajano un dels millors prínceps

del Paganisme, mes sa intemperancia, va cubrir la gloria per ell adquirida.

JOSEPH FITER É INGLÉS.

A LA MEMORIA D'EN BALMES.

Discurs llegit en la Academia celebrada'n lo Cercle literari de Vich, per Pere Guell y Forment.

(Continuació.)

Qu'era penetrant, basta llegir sas obras per convencers que á ningú mes que á ell fou concedit anatomisar 'l cor de la societat moderna, endevinant lo que volia sens convenirli, y lo que li convenia sens volerho ella, de manera que 'l llegidor imparcial 's veu obligat á confessar: «tens rahó.»

¿De que li valgueren 'l talent, la memoria, y la vivó penetrant, si no hagués afegit á aytals dons, 'l treball?... Ens cal llegir la Filosofia Elemental, cuan tracta de la necessitat del treball, y unhom no pot menys de pensar que 's pinta á si mateix.

Es una cosa de noys y ben comuna fins entre la gent lletrada quan diuen: ¡quin talent! ¡quin cap! ¡quina sabiessa te aqueix jove!.... pero lo mes admirable que no estudia casi gens y sab tant; que fa extraordinaris avansaments ab poch treball.... ¡Quina flaqueza 'ls que axó 's pensan!.... fa las mes de las vegadas un talent mitxá pero cultivat, que un altre extraordinari sens aplicament; l' home no fa miracles; escoltém á Balmes qu' ho dirá més bé que jo: alguns, diu, crehuen que 'ls grans genis son mandrosos; ¡gravissim error! Tots 'ls grans homes s' han distingit per una activitat sens descans.... sens ella no serian grans... poch de bo 's fa sens molt treball; que encará 'ls qu' arriban á guanyar una facilitat extraordinaria, no ho conseguen sens haverse preparat ab llarchs afadichs.

Balmes fou un home enciclopédich, y per retratarne una imatge perfecta, seria menester considerab bax molts punts de vista, com á philosop, després com á theó-

lech, moralista, filólech, economista, politich y profundo matematch.

¿Que son sas obras mes qu' una continuada Filosofia?... 'l seu raciocini filosofal está admés pel sentit comú. Mireusel disputant ab Leibnitz, fent veure las aberracions de Kant y Condillac, refutant á Fichté, impugnant á Vico, corregint á Fenelon, posant en ridicul á Locke, y axis com Descartes segons la matexa expresió de Balmes, destroná al philosop de Estagira, al dexeble de Plato, axis ell 'ls desbancá á tots ab sa obra mestrá la filosofia fonamental que podria anomenarse dogmática.

No sempre l' eclecticisme conté lo mes bo que es la veritat, mes Balmes no es sistematch, reb las veritats de qualsevol philosop que las diga, pero també refuta l' error encare que sia del Cantor del Martris que erradament pretenia que la veritat filosofica está en oposició ab la relligiosa, perque consintint la veritat en 'ls fets ja sian morals ó materials, per Balmes, tan veritat son 'ls uns com 'ls altres, perque veritat son las cosas corporals com las del esprit, y tan las unas com las altrás provenen de la primera qu' es Deu. Axis es que á Balmes 's pot anomenarsel sens cap reparo 'l rey dels eclecticichs en 'l sentit de que: tots debem cercar la veritat en cualsevol part que 's trobia segons la seva expresió. Molts l' han cercada, pero poch l' han trobada com ell, conexerla per diferents punts, guardarla ab tanta puressa y sens la mes petita ombra d' error.

Estudia las qüestions sens mirar de quin partit venen ab molta imparcialitat y mesura; tolerant ab tothom, y afalagador ab ningú; 's feya càrrech de la condició humana; per jutjar atenia 'ls temps, las costums, generalitats y particularitats dels pòbles. Si una materia 's presenta fosca ab la parla filosofica que te per objecte 'l ser curta, la esplica ab casos practichs; es dir, al costat dels preceptes 'ls exemples: llegescas 'l seu Criteri, Lògica, 'l Protestantisme en comparansa ab 'l Catolicisme y demés y 's veurá ser veritat lo que dich.

(Seguirá.)

PERE GUELL Y FORMENT.

UN POBRE.

(imitació.)

¿Veyeu aquell home cubert de draps, que demana ab lo cor tranzit pe'l dolor, la caritat pública?...

¿Veyeu com 's destaca per s' arrugada epidermis una llàgrima, que procura aixugar ab la palma de la ma, y veyeu com 's transparenta en son semblant livit y macilent, la miseria mes pronunciada?...

¿No se coneix en ell un signe misteriós qu' admira la gent? y en sos rigits contorns colrats per lo sol ¿no hi troben las sombras d' un incalificable dolor?...

¡Oh sòu cegos! puig no veyeu que al atravesar aquest ser la malaurada miseria y sos sofriments, no percibiú que lluyta ab lo poder d' un etern patir que al estar empresonat en lo fons de sa rovellada rahó, 's dilata d' una manera espantosa, mes encar al posarse 'n contacte ab los múltiples rastros de la vanitat y l' orgull. Acosteushi y l' veureu que despres d' haverse arreconat á una porta, y d' haber frunzit las sellas, medita un instant y torna á empendrer son camí balancejantse ab descuit.

No ha menjat y te fam: una copiosa suor que fortifica la miseria, l' debilita mes y mes, y ab tot no 's desprèn de sos llavis ni una queixa, ni exhala un trist gemech.

La marcha incerta, ho repetim, no l' espanta; los resplandors d' un sol canicular no l' imposan; lluyta ab las sombras de la nit tranquila y contem-

pla ab misteri lo brillant zenit salpicat de relluentas estrellas.

Mes lo lenitiu que cerca en sa endormida mort, pera condensar son malestar etern no 'l distingeix en son voltant, y aquesta trista veritat lo tira mes y mes en los brazos de la desesperació. ¿A qué 's deguda ma pena? diu y prosegueix trist y silencios sa caminada.

Casualment s' acosta á una rica vivenda y al damanar ab miserable veu *una caritat, un bossi de pa*, lo despedeix ab arrogancia un que 's diu germá seu.

Baixa lo pobre un á un los esglahons d' aquell palau, y al contemplar las riquezas que l' adornan una metálica rialla apunta en sos morats llavis, y l' eco interrompeix lo grave silenci que alli 's respira. Fixa en lo cel sa mirada com si demanés consol, y apoyat en son báculo surt d' alli murmurant una pregaria. S' ajeu mes tart en una acera y al demanar á una luxosa dama *una caritat*, reb d' aquella una moneda y una desdenyosa mirada.

Lo pobre besa la moneda sens afectació de cap género y l' rubor tenyeix sas galas.

Aixi passen los dias y veu transcórrer los anys aquell decrepít ser, y encar que la doctrina del crucificat fortifica l' seu esperit, pateix son cor y se 'n resent son conjunt.

Lo parasisme de las pasions succeheix á la meditació; y no será estrany que la calma del sepulcre reemplasi prompte sa ansietat.

Cansat de cercar lo misteriós destino que li espera, acurrucat en un recó contempla lo mon y, sol, sens pares, ni parents, sens amichs, sens afec-

cions, rendit per lo cansament lluyta
ab las sombras d'una inevitable mort.

Ja 's reflecta en son semblant lo
signe precursor de l'agonia. Ja pro-
nuncia paraulas incomprensibles y la
vista 's turba y debilita per instants.
Ja per fi 's dilata espantosament, di-
rigeix una mirada á son voltant y en
mitg d'una fosquetat horrorosa, mor.

Un munt de palla reté son cos....
sos contorns, son apenas cuberts per
miserables draps..... lo aspecte del
cadáver, ofereix lo d'una repugnant
visió, y en tant qu'aquesta revolució
s'operaba Deu acullia l'ànima d'
aquell pobre en sa gloria, mentres
que 'l mon ni cas feya d'aquell
episodi, que al fi la mort d'un home
és per molts una cosa insignificant.

MARSAL AMBRÓS.

POESÍAS.

CANTARS.

I.

Aqueix dia unas abellas
anavan de rosa en rosa,
jencara bó que no hi eras
ó sino... pobres galtonas!

II.

Visch bastant lluny de ta casa
y 'l camí es bastant dolent:
quan cert es qu' es molt difícil
lo camí qu' enmena al cell

III.

Vaig pregar á Deu que 'm deixi
solsament somiar àngels,
y cada nit te somio,
cada nit. ma tendra amada.

IV.

Al dirme que la cigala
sols refla al sentí 'l sol,

he comprés per qué cantara
al passar tú per á prop.

V.

M' han dit si cego jo n' era
perque cantava follias,
jay Deu meu, cóm no ser cego
lo cor que tan, tan estima!

VI.

Jo voldria sè aureneta,
fent lo niu al teu costat,
con tal de que, hermosa meva,
no retornès l'estiu may.

VII.

No t'estranyis, la nineta,
si en mos ulls ta imatge veus;
que 'ls ulls son mirall de l'ànima
y en mon cor tinch lo cor teu.

VIII.

Que la ilusió es aire, nina,
cert filosop sempre diu,
y l'infelis may atina
en que sens'aire no 's viu.

FELIP DE SALETA.

N' ADALETA DE SANT ROCH.

A Sant Roch ni ha una nina,
Qu' es hermosa com un sol:
Sa careta es blanca y fina,
Son cabell es filet d'or;
Los seus ulls son dos estrellas
Hont hi niha la claror,
L'enlayrat carmí dels llabis,
Dona enveja á tota flor.

Escolteune, donchs, hermosas
Escolteune la cansó
La cansó de la nineta
Més hermosa de Sant Roch.

Diu que pena per la nina
Lo més gran del Mas de Corps,
Diu que 'l pobre té una espina
Clavadeta al mitj del cor.
N' Adeleta ni suspira
Ni coneix lo qué es amor;
Fins un vell estimaria

Si fos noble y tingués or.

Tants com mes dias ne passen
 L' hereu sent molt més amor,
 Si l' hereu, avans sols reya
 Ara als ulls te sempre 'l plor.
 Com qu' estima sempre busca
 Qui donarli puga amor,
 Si d' amor parla á la nina,
 Diu la nina «sols vull or.»

Passat temps la nina 's casa
 Ab un vell y rich senyor,
 Lo mes rich de las masías
 Que rodejan á Sant Roch;
 Y al brandarne las campanas
 Ab alegre y festiu só,
 Mort de pena y anyorança
 Lo més gran del mas de Corps.

Quant pel poble N' Adeleta
 Fa brasset ab lo vellot,
 Los fadrins y fadrinetas
 Van cantant eixa cansó:
 «Malehida la nineta
 Qu' així 's burla del amor;
 Malehida la nineta
 Que per or 's vend lo cor.»

Sent mestressa de masías
 Tenint sedas, y tresors,
 Y criats que la serveixen,
 Y tot quant la nina vol,
 Pert l' encés carmi dels llabis
 sempre trist te lo seu cor
 Y passat un any, de pena,
 Mort la nina de Sant Roch.

Veus aquí bellas ninetas
 Acabada la cansó
 La cansó d' una nineta
 Que per or va vendre 'l cor.
 No volgueu ninas riquesas,
 Y si us tenta 'l brill del or,
 Recorden la cansoneta
 De la nina de Sant Roch.

Abril de 1874

RAFÉL TINTORÉ.

VARIETATS.

UNA OBRA D' ART.

Hi havia un célebre pintor (quin nom
 no 'm vè ara á la memoria) que 's proposá

fer una obra mestre pintant un Cristo clav-
 vat en la creu. Ardent en semblant desitj,
 prengué per modelo l' home millor format
 y més apte que trobá pera conseguir son
 fi. Colocat en la creu, lo pobre home prou
 se esmeraba en pendrer las posicions que
 l' apassionat artista li senyalaba mentres
 anaba pintant.

Pero may, may l' artista quedaba con-
 tent: sempre debia reconeixre que en aquell
 cos hi mancaba 'l rastre indefinible de l'
 agonia, y en aquella cara hi faltaba 'l *quid*
divinum que únicament se destaca d' una
 manera maravellosa en lo semblant dels
 agonisants. Mentres l' artista, pel mateix
 motiu de desitjar una obra mestre, volia
 pintar l' efecte misteriós de las convul-
 sions propias d' un Cristo que 's mort pels
 homes, ab desesperació creixent sen' ado-
 naba de que estava pintant las faccions y
 l' organisme d' un mortal que ni sisquera
 pensa en morir.

Cansat l' artista de tocar y retocar sense
 ensopegar may lo verdader cop d' efecte
 que buscaba; cansat y afectat profunda-
 ment pel desengany que li ocasionaba l'
 contemplar la figura d' un home que an-
 hela viure en lloch de la figura d' un Deu
 encarnat que está en las extremitats de la
 mort; cegat per aqueix fanatisme de l' art;
 enagenat pel desencant que sentia sa va-
 nitat d' artista, perdent de vista 'l món
 real; no fixantse sa imaginació en altre
 objecte que en son desitj; olvidant com-
 pletament sas relacions externas; agafa
 un ganivet, lo clava al pit del pobre qu'
 estava lligat en la creu, y sense endonar-
 sen del delictre que acababa de cometre,
 aná seguint son treball mentres la des-
 graciada víctima lligada en la creu s' es-
 tremexia ab desesperadas convulsions, y
 entretant lo enagenat artista, fixat exclu-
 sivament en l' efecte artístich que tan de-
 sitjava y somiaba, va esclamant plé de sa-
 tisfacció sense abandonar la feyna: «Ara,
 ara he lograt atrapar la verdadera expre-
 sió que may trobaba: ara, ara realment
 semblará un Cristo que 's va morint.....»
 Aixó sembla horrorós: aixó sembla criminal.
 Mes ¡qué hi fá! Quan se medita una
 mica y 's reconeix que per la sola vanitat
 d' un rey se sacrifican mil y mil homes

sense cap benefici de la societat; quan se reconeix que pel exclusiu gust d' un poderós se sacrifican tantas y tantas víctimes, ¿qui es que tira en cara al pobre artista que n' hage fet una sola si aqueixa víctima es lo preu ab que 's paga una obra artística del mérit d' aquell Cristó agnissant?

¿Que 'n som de necis aquells que 'ns creyém que la vida de un sol home val més que tot l' art plegat y totes las vanitats humanes! ¿Acás lo temps de aqueixos necis no era 'l temps de la infelicitat dels pobles? ¿Acás avuy per avuy que ja no abundan no sembla la terra lo pais de Jauja?

S.

LA PATRIA IDEAL.

He visitat la montanya, la sosegada vall y la bulliciosa mar: vaig per tot ab lo cor apagat y sens alegría de cap mena; cada sospir que s' escapa de mos llavis diu:

Pàtria ¿ahont ets?

Aquí lo sol me sembla fret, las flors mús-tigas. La llengua dels homes resona d' un modo estrany, 'm crech estranger per tot.

¿Ahont ets patria estimada? ¿patria buscada, desitxada y sempre invisible, ahont ets? Patria tan plena d' esperansas, patria ahont floreixen las rosas, ahont son mas il·lusions, ahont los morts de ma familia hi reposan, patria ahont s' hi parla la meua llenga, ahont 's troba tot lo que 'm manca en aquest mon!

Per totes parts vaig ab lo cor apagat y sens alegría; cada sospir que s' escapa dels meus llavis diu incésantment.

—¿Patria, ahont te trobas?

Y una veu qu' atravesava 'ls aires 'm contesta:

—Estranger, la ditxa floreix tant sols allí ahont tu no t' hi trobas.

CURIOSITATS.

L' àcit nítrich es atribuït á Arnold de Vilanova, famós metje y gran filòsop ca-

talá, y altres lo atribuïxen á Ramon Lull, abbdós contemporanis dels segles XIII y XIV.

Las piràmides del Egipte es lo monument mes antich de la terra; contan quaranta un segle d' existencia.

NOVAS.

Per estar ja en prempsa lo número 15 de nostre periódich quan se va publicar la llista dels premis extraordinaris concedits per lo Consistori dels Jochs Florals, nos fou imposible donarlos á coneixer á nostres llegidors, lo que fém avuy:

Premi de la Excm. Diputació Provincial de Tarragona.—Lo Consistori l' ha declarat desert, per no haverhi composicions de prou mérit.

Premi de la Excm. Diputació Provincial de Lleyda.—N.º 457. La Batalla de Ilerda.

—Lema: «Céssar y Pompeyo.»

Accésit.—N.º 291. Indibil y Mandoni.

Lema: «¡Auba de Catalunya.»

Premi de la Excm. Diputació Provincial de Girona.—N.º 248. L' hereu.—Lema: «La casa no caurá pas.»

Accésit.—N.º 377. Girona inlmorta en 1285.

Premi del Ilm. Sr. Bisbe d' aquesta diócesis.—N.º 449. La bandera de Sta. Eulària.—Lema: «Mostróse la santa tan amante de la Cruz de Cristo, y de su pàtria, que ni viva ni muerta la dejó.»—(Francisco Garau.

Premi de la Jove Catalunya.—N.º 427. Un quadro.—Lema: «Soyes simples avec art. (Boileau).

Accésit.—L' avi.—Quadro dramàtic.

Premi de la Societat artística y literaria «La Misteriosa.»—No s' ha adjudicat.

Accésit.—N.º 300. Nostre temps.—Epístola á Guillem.

Premi del Ateneu Barcelonès.—Lo Consistori l' ha declarat desert per no haverhi composicions de prou mérit.

Premi de D. Albert de Quintana.—També 'l Consistori l' ha declarat desert per no haverhi composicions de prou mérit.

Premi de la redacció de «La Renascença.»—N.º 299. Déu narracions.—Lema: «D' assí d' allá.»

Accessit.—N.º 292. Narracions y llegendas.—Lema: «La tradició és l'ànima dels pobles.»

Lo que 's fá públich pera coneixement de tothom y satisfacció dels interessats.

Barcelona 22 Abril de 1875.—P. A. del C.—Lo Secretari, J. Roca y Roca.

Entre 'ls premiats figuren segons se diu en los cercles literaris de Barcelona, los coneguts escriptors senyora Maria de Bellloch, y 'ls senyors Coca, Guimerá, Pagés, Reventós, Riera y Bertran, y Vidal y Valenciano (D. Eduart) als qui com als demés premiats, los hi doném nostra mes complerta enhorabona.

Sentim verdaderament la mort de Don Roman de Lacunza, director del periódich *La Crónica de Cataluña*, á cual Redacció lo mateix que á la familia del finat acompanyém en sa justa pena per la pérdua tan irreparable que han suferit.

En lo banquet celebrat á Madrit per la associació de escultors y artistas, se ha brindat perque aquesta associació s'estengués á Catalunya propagantse despues per tota Espanya. 'S va brindar també per lo qui ha creat en Barcelona lo premi d'en Fortuny.

Notable fón baix molts conceptes la vetllada literaria-musical, celebrada lo 22 d'Abril en lo Ateneo Barcelonés pera honrar la memoria de nostre malaurat paysá En Marian Fortuny. Presidida la sessió per lo Excm. é Ilm. Sr. Bisbe d'aquesta diócesis que va donar lectura d'una poesia francesa de Mr. Victor Caze, s'hi llegiren treballs de molta monta, entre altres una bonica poesia d'En Francesch Mateu, y un preciós sonet d'En Damás Calvet.

Lo savi arqueòlech y escriptor catalá D. Fidel Fita y Colomer, ha publicat un erudit treball contenint una memoria y colecció diplomática sobre lo tít. II, llib. I de las constitucions de Catalunya. Recomaném á nostres llegidors aquesta obra de verdadera importancia pera la historia pátria.

Habém rebut una nova comedia, titulada: *Un jove*, original de D. Abelardo Co-

ma, á qui dem las gracias per la seva galanteria.

XARADA.

Igual á tres, dos, primera,
es prima, segona y tres;
segona consonant es,
y cosa estranya hi tercera.
Molt mala sort se l'hi espera
al animal qu' al tot va,
puig d'allí sols sortirà
per trobar sa hora prostrera.

EMILI GUAYABENS Y JANÉ.

CORRESPONDENCIA DE LA «BANDERA CATALANA.»

F. Nauud.—Vosté te disposicions pe 'ls estudis històrichs, pero li recomano scbretot cuidado ab las relliscadas.—J. F. Per més qu'estem conformes ab los sentiments que vosté demostra en lo seu article, no podem insertarlo perque una Redacció deu tenir molt cuidado en comprometes.—Joseph Prat. Lo seu espera torn.—Rafel Senties y Curtoys. Lo mateix li dihem.—Joseph Garriga y Lloró, idem.—A. M. y C.—Lo seu escrit respirá certament molt catalanisme pero ¿que vol que 'ns comprometem?—J. B. y C. No podem; será per una altre vegada.—J. C. La idea dels epigramas es bonica; llástima que la forma no hi correspongui.—J. G. y Ll. No podem complaurel ab lo que nos envia y cregui que ho sentim.—J. V. y S. Lo mateix li dihem.—Eleonor Millet. Pero per mort de Déu senyoreta! ahont ha vist que 'l nom y apellido se escrivés tot ab lletres mayúsculas? No podem complaurela.—Ll. y Bassols. Se aprofitará algun epigrama.—J. Ll. Será per un altre dia, pues avuy no podem complaurel.—J. F. Lo mateix l'hi dihem; pero no 's desanimi per aixó.—E. G. No fá. En tuan á la curiositat que 'ns remet, hiá 'l mes equivocát, pues no fón en Desembre sino pél Juliol.—S. Vintó y Casallach. No 'l podem complaure.—S. M. y M. Lo qu'es á lo seu no hi trobém arreglo posible.—Sebastiá Colom. Lo seu romans històrich si 'l publicuessim algú s'hi daria per ofés.—Clareta Munt. Be ¿en qué quedém? Esjove ó senyoreta vosté, pues com al principi diu una cosa y al final ne diu un altre, francament, estém en dupte. No 'l podem y no la podem complaurel.—Joseph Ventura. Es massa llarga l' una y l' altre no fá.—F. G. No podem.—Sebastiá Colominas. Deixi está que si la envia ja l'hi explicarém quantas fan quinze.—S. V. y J. T. Com no sabém quin es 'l que ha fet la poesia, á tots dos 'ls hi dihem qu'es dolenta.—Lliberal de Reus. Lo qu'es d'aquí endevant no pensém publicarne més de càlculs. L'hi advertim que si torna á escriure ab psedóunim no l'hi contestarém.—J. N. y V. Será per un' altre dia.—R. Camp. No fá.—Frederich Rahola. Mirarém de aprofitarho.—Francisco Llenas. La poesia está bastant ben verificada, pero no fá per la *Bandera*.—Anton Riera. Pot ser aprofitarem alguna cosa.—Francisquet B. Es precis que vosté estudihi y li augurém bon previndre fentho aixís.—Sebastiá Colom. La seva ressenya històrica del fochs de San Joan y San Pere, la insertarém mes endevant.—Galo Castellort. No 'ns volem comprométre.—Arturo Corominas. Mirarém de complaurel lo mes prompte posible.—N. J. Pousan. Lo seu fá, y li doném nostras mes expresivas gracias per son comportament envers nosaltres.